

**[Krag.]**

den normale Gennemsnitsindkomst for den samlede Befolkning. Men der er ogsaa noget meget væsentligt, som taler imod at gaa til en saadan Foranstaltning. Jeg skal her pege paa det, som for mig er det afgørende for Opretholdelsen af Statstilskudet til alle Arbejdsløsheds-kasser, som har opnaaet Statsanerkendelse, nemlig det Bidrag, som derigennem ydes til Bevaring af Arbejdsro i størst mulig Udstrækning. Jeg frygter nemlig for, at hvis man tager det offentlige Tilskud bort, har Kasserne ingen Interesse i Statsanerkendelsen; saa bliver der fri Bane for Udbetaling af Understøttelse under Arbejds-konflikter, og der vilde derved, navnlig indenfor Fagene med de forholdsvis høje Aarslønninger, skabes en Stimulans til Etablering af Konflikt uden Hensyn til de Følger af finansiel og personlig Art for mange, mange Mennesker, som saadanne Konflikter faar. Jeg mener, at dette Forhold har en Vægt, som langt overstiger den, man maa tillægge de forholdsvis minimale offentlige Tilskud, som tilflyder disse Kasser, dels ved de forholdsvis lave Procenter af Medlemsbidraget, som det offentlige Tilskud andrager, dels ved det forholdsvis ringe Medlemstal, som saadanne Kasser med gennemsnitlig store Aarsindkomster har. Vi er derfor gaaet med til denne Skala, og vi er det ogsaa under Hensyn til Ændringsforslag Nr. 37, som fritager saadanne arbejdsløse, som har udtømt deres Understøttelsesmuligheder gennem Arbejdsløsheds-kasse og Fortsættelseskasse, for at betale Medlemskontingent til Arbejdsløsheds-kassen i tre Maaneder, efter at Understøttelsen er ophørt. Dette at den arbejdsløse, som havde udtømt alle Muligheder for Hjælp, fortsat skulde betale Kontingent, kom i Restance, til syvende og sidst blev slettet som Medlem af Arbejdsløsheds-kassen og paa Grund af Restancens Størrelse hindredes i fremtidig at faa Arbejde, idet han ikke paa ny kunde komme ind i Kassen uden at betale Restancen, har medført, at Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere er blevet udstødt af Arbejdsmarkedet og uhjælpeligt og vedvarende er sunket ned i Proletariatet. Derfor er den Bestemmelse, som her er tilvejebragt, af meget væsentlig Værdi, og ogsaa den har medvirket til, at vi har kunnet tage den Skala for det offentlige Tilskud til Kasserne, som vi i øvrigt finder for høj. Og derudover har jo den højtærede Minister erklæret sig rede til at bringe til Ophør den Adgang til dobbelt Forsørgelse gennem

Arbejdsløsheds-kasse og Hjælpekasse, som hidtil har foranlediget saa betydelige Udgiftsforøgelser for Kommunerne. Ifølge Ændringsforslag Nr. 42 spærres denne hidtidige Adgang til dobbelt Forsørgelse. Jeg skal henvise til den Udtalelse i Betænkningen, som redegør for, hvad Hensigten med denne Bestemmelse er, og i hvilket Omfang den vil faa Indflydelse paa Hjælpekassernes fremtidige Administration. Det er jo ikke Meningen at lukke Hjælpekasserne overfor alle Trangstilfælde, som kan opstaa hos arbejdsløse, der faar Arbejdsløshedsunderstøttelse. Man har udtrykkelig peget paa stor Forsørgerpligt og langvarig Sygdom som Omstændigheder, der kunde gøre det rimeligt, at Hjælpekasseunderstøttelse kom til at supplere Arbejdsløshedsunderstøttelsen. Men man har paa den anden Side udtrykkelig gjort opmærksom paa, at saadan Understøttelse udover den Slags Tilfælde, jeg her har nævnt, kun maa ydes, hvor ganske særlige Omstændigheder indtræder, som bringer den vedkommende i store økonomiske Vanskeligheder. Hermed er det altsaa sagt, at Adgangen til permanent Hjælp gennem Hjælpekasserne til Afholdelse af saadanne Udgifter, som er tilbagevendende, og som er forudseelige, i Fremtiden er spærret, saaledes at der f. Eks. ikke kan ydes permanent Huslejhjælp, Hjælp til Afdrag paa stiftet Gæld og andet lignende. Jeg haaber, at den højtærede Minister gennem det Cirkulære, han angaaende denne Sag vil udsende, i Ord, der svarer til dem, som Udvalgsbetænkningen indeholder, vil klarlægge, hvorledes Hjælpekasseadministrationen paa dette Punkt fremtidig skal formes.

Ligesom den ærede Ordfører for Udvalget, det ærede Medlem Hr. Einer Jensen, mener jeg, at vi igennem det, der her foreligger, naar til en Arbejdsløshedslovgivning, som bør have blivende Karakter, og som jeg ogsaa mener er egnet til at skabe Ro om denne Sag, og jeg kan sige til den højtærede Minister og til Flertalspartierne, at det er under Forudsætning af denne Lovgivnings Permanens, at mit Parti — og jeg tror, jeg kan sige det paa begge Oppositionspartiets Vegne — er gaaet med til denne Lovgivning, og vi har da ogsaa faaet Tilsagn om, at man herefter skal blive fri for de aarlig tilbagevendende Arbejdsløshedslovsforslag. Denne Forudsætning har, som sagt, den højtærede Minister anerkendt, og til Trods for at jeg jo har meget daarlige Erfaringer med Hensyn til Forudsætninger, som Medlemmer af den nuværende Regering har anerkendt, nærer jeg dog ubetinget Tillid til den højtærede